

Totes les incògnites del pacte

El Compromís pel Territori, el Compromís per l'Estatut, la manifestació del 6 de maig i, sobretot, el desig de descavalcar el PP, apropen cinc formacions valencianes a fi que als comicis valencians del 2007 "no es perda cap vot" de progrés i nacionalista.

La música del pacte fa temps que sona. Des de l'any 2004, és una remor de fons en l'opinió pública i bona part de culpa la té Esquerra i País, corrent nacionalista d'Esquerra Unida, i el Bloc d'Esquerres i Sobirania, un corrent del Bloc Nacionalista Valencià, els quals han treballat colze a colze per bastir una convergència dels partits matrius, EUPV i Bloc. Fins i tot, no són poques les veus d'aquests corrents que, en veu baixa, proposen que la convergència arribe en un futur fins a l'extrem de bastir una còpia a la valenciana d'Iniciativa per Catalunya. Una proposta que, tanmateix, no és la majoritària en el si d'EUPV i el Bloc ni és la responsable que les executives de totes dues formacions hagen aprovat unes propostes de resolució que obren la porta, amb condicions, a les negociacions d'un pacte.

En aquest sentit, el passat dissabte, 17 de juliol, el consell nacional d'EU tenia previst debatre l'abast d'aquesta proposta, mentre que el consell nacional del Bloc ho farà l'1 de juliol. Una vegada aprovades, com sembla previsible, les propostes de resolució que animen l'acord electoral, s'obrirà formalment el període de les negociacions i, en aquest sentit, es tancarà un procés previ de preparació, llarg i ple de vaivens polítics.

No debades, la suma de voluntats a favor del pacte dins d'Esquerra Unida ha tingut una explicació tan complexa com la seua vida interna i tan senzilla com que Glòria Marcos i la seua gent, els independents, i la secretària general del Partit Comunista del País Valencià, Marga Sanz, i els seus, els comunistes, no han apostat per un acord fins que no han tingut clar que una negativa els era més perjudicial –sobretot si tenim en compte els fràgils equilibris interns de la coalició d'esquerra–. D'altra banda, un no al pacte hauria pogut servir per a donar ales a Esquerra i País en la seua cursa per fer-se amb el control intern d'EUPV i amb la candidatura a la Generalitat l'any 2007.

Més enllà d'això, Marcos i Sanz també són conscients que oposar-se al pacte hauria tingut una venda més que complicada no ja entre la seua militància, sinó també entre l'espectre electoral de l'esquerra, que ara com ara entén que un pacte d'aquesta magnitud és l'esperó imprescindible per llevar-li, davant de la feblesa dels socialistes, la majoria absoluta al PP i, per tant, el Govern de la Generalitat.

Per això, troben imprescindible que tots els actors principals de l'esquerra i del nacionalisme estiguen presents en la coalició. No sols ells i el Bloc, sinó també Esquerra Republicana del País Valencià, Els Verds del País Valencià – Esquerra Verda i Els Verds – Esquerra Ecologista. Una exigència que ha rebut reciprocitat del costat dels minoritaris i també, tot i que al cap d'un cert temps, per part del Bloc.

Esquerra Unida té una evident posició de força dins de la negociació, cosa que els permet exigir la consolidació i ampliació del seu actual estatut parlamentari. O siga, obtenir del pacte un nombre de diputats superior a l'actual. Més de sis, si sumen l'actual diputat verd,

Carles Arnal –que l'any 2003 es va presentar en les llistes de l'Entesa, marca d'Esquerra Unida, Els Verds i Esquerra Valenciana–, o cinc, si no ho tenim en compte.

L'Entesa va obtenir 154.494 vots, enfront dels 114.122 del Bloc. Una diferència substancial, o no, si tenim en compte que la coalició d'esquerra va sobrepassar la barrera electoral del 5%

Corrents d'EUPV i del Bloc aspiren a bastir una còpia d'Iniciativa per Catalunya

El 6 de maig, els líders dels partits que conversen a fi de fer un pacte preelectoral van caminar units: d'esquerra a dreta, Carles Arnal (Els Verds - Esquerra Ecologista), Enric Morera (Bloc), Glòria Marcos (EUPV), Joan Francesc Peris (Els Verds del País Valencià) i Agustí Cerdà (ERPV).

i els nacionalistes es quedaren a dues dècimes d'aconseguir algun diputat a l'hemicicle valencià.

Aquest estiu, doncs, serà fonamental per a l'èxit del pacte. Esquerra Unida vol plantejar una negociació que partisca d'aquesta posició de força enfront

**Esquerra Unida
vol un acord ampli,
no circumscrit a un
Bloc que accepta,
això sí, la condició**

dels resultats del Bloc. En canvi, des de la formació nacionalista, volen fer valer els seus vots, un 4,77% en les últimes eleccions i un 4,9% en l'última enquesta publicada el diumenge 4 de juny al diari *Levante*, per demostrar que la seua presència, proporcionada als resultats, és fonamental per a la virtualitat del pacte, que no és una altra, segons contemplen des de la seu del PSPV-PSOE, que impedir la majoria absoluta del PP i, per tant, garantir un Govern alternatiu que lideraria Joan Ignasi Pla, candidat socialista a la Generalitat.

El Bloc observa amb certa preocupació les exigències que, segons ha sabut EL TEMPS, planteja Esquerra Unida

per fer possible l'acord, com ara que tots els diputats que s'obtinguen, més enllà dels set que EUPV exigeix, siguen per a la resta de formacions, incloses el Bloc, Els Verds i Esquerra Republicana, i que les tres circumscripcions les encapçale la formació de Glòria Marcos.

El Bloc, més enllà del lloc concret en les llistes, no vol que el seu pes electoral siga infravalorat. I això, ara com ara, passa per respectar la proporció de vots que hi ha entre EUPV i els nacionalistes. És a dir, que el Bloc va obtenir un 74% dels vots d'EUPV.

Això té un problema afegit. Com ha quedat reflectit, tots els participants parlen sense embuts d'un pacte multilateral, sense cap exclusió —una manera com una altra de dir que tots els vots a l'esquerra del PSOE són necessaris per al canvi—, i els tres partits minoritaris també aspiren a tenir, segons han exigint en les reunions informals, un lloc d'eixida en les llistes electorals. Si lliguem caps, per tant, entendrem que Esquerra Unida vol totes aquestes formacions, més el Bloc, dins de l'acord, partint de la premissa que ells han de consolidar el seu nombre actual de diputats. Els càlculs d'un possible acord situen la intenció de vot al voltant del 10-11% dels vots. Una hipòtesi que donaria per a 10-11 diputats. O siga, 3-4 diputats que caldria repartir entre els nacionalistes i la resta de forces.

Fet i fet, un entrebanc que pot condicionar les negociacions previstes a partir de l'1 de juliol, quan el Bloc aprobe la seua proposta de resolució. En tot cas, no és l'únic. El Bloc, d'una banda, demana encapçalar la llista de Castelló, ja que porta tres legislatures obtenint més vots que Esquerra Unida. I, de l'altra, pot sorgir un conflicte entre Els Verds i Els Verds - Esquerra Ecologista per veure qui representa la quota ecologista en l'acord.

Són els paràmetres d'una negociació que es presenta complicada i llarga. Serà determinant el repartiment de responsabilitats que s'acorde per a cada formació, si bé totes es mostren receptives a cedir en alguns aspectes, amb l'objectiu, en absolut encobert, de posar fi a l'hegemonia del PP. Una hegemonia que pot començar a trontollar.

Joan Colomer